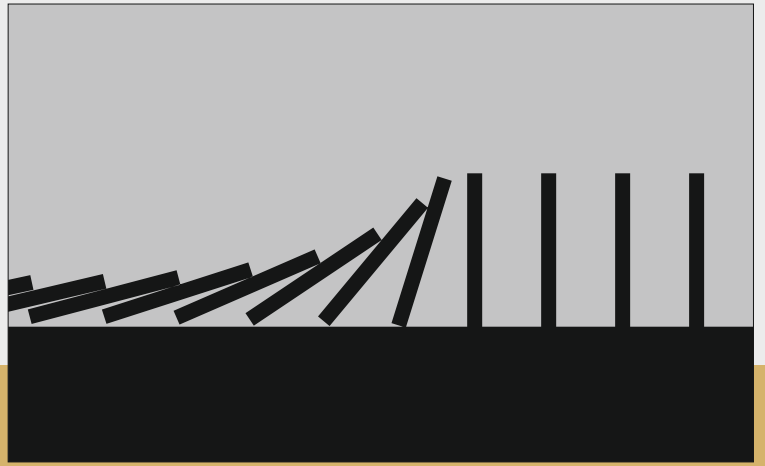

TIPPING POINT ΣΗΜΕΙΟ ΑΙΧΜΗΣ

8-17 JUN 2023

ΜΑΡΙΑ ΑΝΤΩΝΑΤΟΥ
ΕΛΕΝΗ ΑΣΠΡΟΓΙΑΝΝΗ
ΑΝΘΗ ΖΑΧΟΥ
ΓΙΑΝΝΗΣ ΖΙΩΓΑΣ
ΝΑΤΑΛΙΑ ΚΑΡΤΣΩΝΑΚΗ
ΜΑΡΙΑ ΚΟΡΟΜΠΙΛΗ
ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΚΡΙΕΖΗ
ΛΥΔΙΑ ΜΑΡΓΑΡΩΝΗ
ΗΛΙΑΣ ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ
PRZ (EVA PAGMAR-ΜΑΙJA ELORANTA)
ΜΑΙΡΗ ΡΟΥΣΙΩΤΗ
ΛΙΝΑ ΣΠΥΡΑΤΟΥ
ΜΑΡΙΑ ΣΧΙΝΑ
ΜΑΡΘΑ ΤΣΙΑΡΑ
ΒΟΥΛΑ ΦΕΡΕΝΤΙΝΟΥ

www.tidalflowart.com

TAF/the art foundation

ΣΗΜΕΙΟ ΑΙΧΜΗΣ

TIPPING POINT

Η Σύγχρονη Τέχνη δεν είναι ούτε μίμηση ούτε όμως και κατασκευή σύμφωνα προς τις επιθυμίες του ενστίκτου και του καλού γούστου. Είναι μία διαδικασία έκφρασης.

8 - 17 ΙΟΥΝΙΟΥ 2023
T.A.F. Foundation

15 καλλιτέχνες, αναζητώντας στα βάθη της βουβής και μοναχικής εμπειρίας, στην οποία στηρίζονται η κουλτούρα και η ανταλλαγή ιδεών, θα ξεκινήσουν έναν διάλογο με το κοινό όπου το ορατό ίχνος της ηχούς του εσωτερικού ισοδύναμου που τα πράγματα ξυπνούν μέσα μας, θα αποτελέσουν μετάφραση της σκέψης, ίσως κι αντιγραφή του πραγματικού που υπαγορεύεται από μία προδεδομένη και αμετάβλητη φύση. Την ανθρώπινη.

Ο άνθρωπος και ο τρόπος με τον οποίο ο ανθρώπινος πολιτισμός εξέλιξε την σωματική συμπεριφορά του σεξουαλικού χαρακτήρα. Η σεξουαλική παρενόχληση, συνηθισμένη, καθημερινή, καταγεγραμμένη στα βάθη του είναι μας, θα αποτελέσει τον εννοιολογικό άξονα, θα αποτελέσει τη βάση και την πρώτη ύλη της έκθεσης αυτής.

Αναπτύσσοντας παράλληλα ένα διάλογο με την υποκειμενικότητα ο κάθε καλλιτέχνης αλλά και ο θεατής θα έχουν την ευκαιρία της συνομιλίας και της διάδρασης. Αυτή η διαδικασία θα δώσει στον θεατή την δυνατότητα να ανακαλύψει, να αποκωδικοποιήσει και να ερμηνεύσει τα έργα με τον δικό του τρόπο, να ταυτιστεί, να διαφωνήσει, να θυμηθεί, να οργιστεί ίσως κιόλας. Θα ακολουθεί μια πορεία μέσα στον αντικειμενικό τόπο, του χωροχρόνου μέσα στον οποίο η έκθεση θα τον καθοδηγεί και θα εισέρχεται σταδιακά σε μία περαματική άσκηση όπου δεν υπεισέρχονται πάρα μόνον λεπτομερώς "επεξεργασμένα" φαινόμενα.

Η έκθεση αυτή λειτουργεί ως ένας plot device (αφηγηματικός μηχανισμός) κάνοντας μία ανάποδη πορεία. Ξεκινήσαμε πηγαινόντας στην πηγή, τις πληροφορίες που υπήρχαν μέσα μας, την εμπειρία μας από γενιά προς γενιά, αλλά, προς τα πίσω.

Με αφετηρία το παρελθόν και φτάνοντας στο σήμερα, τα έργα τέχνης της έκθεσης θα πουν ιστορίες, ιστορίες για το πώς ζούμε σε αυτόν τον κόσμο.

Απήχηση, υπαιτιγμοί, επαναλήψεις, συνάφεια ανάμεσα στο σήμερα και το μόλις χθες, της Σεξουαλικής Παρενόχλησης. Είναι άραγε αρκετά επεξεργασμένο αυτό το φαινόμενο;

Η έκθεση δεν θέλει να δώσει λύση, θέλει να μεταδώσει ένα μήνυμα. Παρατηρεί τον κόσμο. Δημιουργεί και θέτει. Γιατί η οπτική εντύπωση είναι πάντα πανίσχυρη.

Αυτό είναι το υλικό. Περιέχει όλο το φάσμα της ζωής, που περιλαμβάνει και βία. Το πνεύμα διαβάζει τον εαυτό του στα έργα, το οποία ωστόσο δεν είναι παρά σύνολα εικόνων, μας οδηγεί όμως μέσα από τις εικόνες της, και αυτές οι εικόνες παίρνουν ζωή, ίσως και συνείδηση, η οποία έχει τις βάσεις της σε έναν κόσμο που υπάρχει.

Αυτό το κάνει η τέχνη που δεν μένει στα στερεότυπα: μπαίνει κατευθείαν μέσα μας.

Όλο αυτό μπορεί να μας είναι τόσο ξένο, κι όμως ταυτόχρονα το καταλαβαίνουμε απόλυτα, βαθιά και άμεσα. Όχι με το μυαλό. Είναι μια κατανόηση της ζωής, με έναν άλλο τρόπο.

Δεν είναι κάτι σαν : Να η απάντηση.

Είναι μία προσφορά. Το ότι θέτει ερωτήματα, είναι η προσφορά.

Ο κόσμος και το σώμα μας, είμαστε ένα πράγμα, είμαστε συμφυείς, μετέχουμε στη γενικότητα του Αισθητού, είμαστε εκδιπλώσεις της ίδιας σάρκας.

Σύμφωνα με την ελληνική νομοθεσία και τον νόμο 3769/2009 σεξουαλική παρενόχληση ορίζεται όταν "εκδηλώνεται οποιαδήποτε μορφή ανεπιθύμητης λεκτικής, μη λεκτικής ή σωματικής συμπεριφοράς σεξουαλικού χαρακτήρα, με σκοπό ή αποτέλεσμα την προσβολή της αξιοπρέπειας ενός προσώπου, ιδίως με τη δημιουργία εκφοβιστικού, εκθρικού, εξευτελιστικού, ταπεινωτικού ή επιθετικού περιβάλλοντος".

Πότε ένας συμβολικός κώδικας της αναζήτησης του έρωτα, *το φλέρτ* το σκαλοπάτι του έρωτα, ξεπερνά τα όρια; Πότε μετασχηματίζεται; Πότε ένα χαμόγελο δεν σημαίνει προχώρα...

Σε αυτή την έκθεση τα έργα τέχνης θα είναι το πλαίσιο, ένα πλαίσιο αναφοράς και καταγραφής αυτού που συμβαίνει, στο βαθμό που συμβαίνει ακόμη. Χωρίς φυλετικούς χαρακτήρες, δίχως στρατευμένες απόψεις, μήτε διακρίσεις.

Όπως ο Κύβος του Ρούμπικ, με τις πάρα πολλές διαφορετικές διατάξεις των πλευρών του Κύβου, έτσι και η Σεξουαλική Παρενόχληση είναι πολυδιάστατη στη μορφή και στον τρόπο ερμηνείας.

Καθώς οι εικαστικοί επιχειρούν μία επικοινωνία με το κοινό τους, έτσι και η τέχνη που περιγράφει την κίνηση, θέλει να συνειδητοποιήσει την σχέση της Σεξουαλικής Παρενόχλησης ως πολλοστό ριμέικ της σύγχρονης κοινωνίας και προσέγγισης της.

Ποιά είναι η βασική συνθήκη που γεννά τέτοια ερωτήματα; Μα η προσωπική στάση του καθενός μας, εμείς το ανθρώπινο είδος κατά τεκμήριο, έχουμε ουσιαστική απάντηση στο ερώτημα.

Το φλερτ γίνεται σεξουαλική παρενόχληση όταν δεν είναι επιθυμητό και είναι επίμονο. Το "όχι" σημαίνει "όχι". Το "ίσως" δεν σημαίνει "ναι". Δεν μπορεί να σημαίνει τίποτα περισσότερο από αυτό που λέει, "ίσως".

Βεβαίως τα έργα θα έχουν μια υλική σαφήνεια, θα είναι όμως και μία γεώτρηση στην καρδιά του απρόσμενου τρόπου όπου ο άνθρωπος πολιτισμός εξέλιξε την σωματική συμπεριφορά του σεξουαλικού χαρακτήρα.

Τα κοινωνιολογικά και ψυχολογικά κριτήρια δεν αποδίδουν συγκεκριμένη διέξοδο, θα προσπαθήσει όμως να καταγράψει την Σεξουαλική Παρενόχληση η έκθεση Tipping Point.

Σε αυτήν εφαρμόζονται όλα τα μέσα που διαθέτουν οι καλλιτέχνες από την ζωγραφική έως την γλυπτική και τα πολυμέσα, κατά την οποία μέσω της διερεύνησης του εγώ, έχει ως αποτέλεσμα την κατανάλωση των συστατικών της ζωής, την μνήμη, την έννοια του βιογραφικού χρόνου, κυρίως όμως την έμφυτη σε όλους τους ανθρώπους ανάγκη, να προσδιορίσουν τον εαυτό τους, και την ερωτική τους συμπεριφορά.

Ο στόχος της επιμελητικής πρακτικής σε αυτήν την έκθεση είναι να αναγνωρίσει το κοινό μέσα από τα έργα των 15 καλλιτεχνών από την Ελλάδα αλλά και από την Σουηδία, που λαμβάνουν μέρος, την βίαιη διαταραχή που διαδοχικά θέτει τα θεμέλια μίας αναπτυσσόμενης μετα-συγκρουσιακής κοινωνίας. Να καταγράψει την ανησυχία και να γεννήσει πιθανότητες που μπορούν να επαναπροσδιορίσουν μέσα από νέους κανόνες και πρακτικές, ένα καλύτερο μέλλον.

TIPPING POINT

ΣΗΜΕΙΟ ΑΙΧΜΗΣ

8 - 17 JUNE 2023
T.A.F. Foundation

Contemporary art is neither imitation nor construction according to the desires of instinct and good taste. It is a process of expression.

15 artists, seeking the depths of the silent and solitary experience upon which culture and the exchange of ideas are based, will initiate a dialogue with the audience where the visible trace of the sound of the internal equivalent that awakens things within us will be the translation of thought, perhaps even a copy of the reality dictated by a predetermined and unchanging nature. The human nature.

Man and the way human culture has evolved its physical behaviour into a sexual character. Sexual harassment, common, everyday, deeply ingrained in us, will be the conceptual axis, the basis and the primary material of this exhibition.

By simultaneously developing a dialogue with subjectivity, each artist as well as the spectator will have the opportunity for conversation and interaction. This process will give the spectator the ability to discover, decode, and interpret the works in their own way, to identify with them, to disagree, to remember, and perhaps even to become angry. They will follow a path within the objective space-time in which the exhibition will guide them and gradually enter into a perceptual exercise where they will not only delve into the "processed" phenomena in detail.

This exhibition functions as a plot device, reversing the course of the narrative.

We started by going back to the source, the information that existed within us, our experience from generation to generation, but backwards.

Starting from the past and reaching the present, the works of art in the exhibition will tell stories, stories about how we live in this world.

Echoes, insinuations, repetitions, and connections between today and just yesterday, of sexual harassment. Is this phenomenon processed enough?

The exhibition does not aim to provide a solution, it wants to convey a message. It observes the world. It creates and poses. Because the visual impression is always powerful.

This is the material. It contains the whole spectrum of life, which includes violence. The spirit reads itself in the works, which are nothing but sets of images, but they guide us through these images, and these images come to life, perhaps even consciousness, which is based in a world that exists.

This is what art does when it doesn't stay within stereotypes: it enters directly into us. All of this may be so foreign to us, yet at the same time we understand it perfectly, deeply and immediately.

Not with the mind. It is an understanding of life in a different way.

It is not something like: "Here is the answer".

It is an offering. The fact that it raises questions is the offering.

The world and our body are one thing, we are intertwined, we participate in the generality of the Sensible, we are unfoldings of the same flesh.

According to Greek legislation and Law 3769/2009, sexual harassment is defined as "any form of unwanted verbal, non-verbal or physical behaviour of a sexual nature, with the purpose or effect of offending the dignity of a person, especially by creating a hostile, intimidating, humiliating or offensive environment."

When does a symbolic code of seeking love, flirting, cross the line? When does it transform? When does a smile not mean "go ahead"?

In this exhibition, works of art will be the framework, a frame of reference and recording of what is happening, to the extent that it is still happening. Without racial characteristics, without biased views, and without discrimination.

Just like the Rubik's Cube, with its countless different arrangements of its sides, so is Sexual Harassment multidimensional in form and interpretation.

Just as visual artists aim to communicate with their audience, art that portrays movement also seeks to raise awareness about the relationship of Sexual Harassment as yet another remake of contemporary society and its approach towards it.

What is the fundamental condition that raises such questions? Well, it is the personal attitude of each one of us, as we, the human species, by definition, have a substantial answer to the question.

Flirting becomes sexual harassment when it is unwanted and persistent. "No" means "no". "Maybe" does not mean "yes". It cannot mean anything more than what it says, "maybe".

Of course, the artworks will have a material clarity, but they will also be an excavation into the heart of the unexpected ways in which human culture has evolved its bodily behaviour of a sexual nature.

Sociological and psychological criteria do not provide a specific solution, but the Tipping Point exhibition will try to record Sexual Harassment.

All the means available to artists are applied to it, from painting to sculpture and multimedia, through which the exploration of the self results in the consumption of life's components, memory, the concept of biographical time, but mainly the inherent need in all humans to define themselves, and their sexual behaviour.

The curatorial practice in this exhibition aims to recognize, through the works of 15 artists from Greece and Sweden, the violent disturbance that successively lays the foundations of a developing post-conflict society, and to record the concern and generate possibilities that can redefine a better future through new rules and practices, for the audience.

Μαρία Αντωνάτου

Ρολά -ρολά σκιάσης, τα ρολά δημιουργούν ένα προστατευτικό "πλέγμα" που δεν αφήνουν το φως να περνάει, το κρύβουν, σκιάζουν, σκοτεινιάζουν... Μεταφορικά "κατεβάζω τα ρολά" σημαίνει σταματάω να σκέφτομαι... Ο ρόλος τους είναι διπλός, ανεβοκατεβαίνουν.

Με την τοποθέτηση των ρόλερς στον χώρο παραπέμπω στην κοινωνία και τον ρόλο της απέναντι στο μεγάλο πρόβλημα της παρενόχλησης είτε λεκτικής είτε ψυχικής είτε σεξουαλικής είτε ηθικής σε όποιο χώρο και να συντελείται.

Ανεβοκατεβαίνουν "τα ρολά" δηλαδή ποτέ δεν εμβαθύνουν οι κοινωνίες στη ρίζα του προβλήματος και έτσι είναι ένας βολικός τρόπος να δικαιολογήσουμε την παρακμή μας αποφεύγοντας να αντιμετωπίσουμε τέτοιες καταστάσεις που στοιχειώνουν την κοινωνία μας.

Στα ρόλερς επάνω ξετυλίγονται σκηνές από φάσμα συμπεριφορών επιθετικής φύσης που προκαλούν αποδόμηση του εγώ, προσβολή της αξιοπρέπειας, αποσταθεροποίηση, συρρίκνωση.

Maria Antonatou

Rubik2

Ψηφιακό τύπωμα σε μουσαμά | digital print on canvas | 250x100

2023

Rollers - shade blinds, the blinds create a protective "grid" that does not let the light pass through, they hide it, they shade, they darken... Metaphorically "lowering the blinds" means to stop thinking... Their role is twofold, they go up and down.

By placing the rollers in space I am referring to society and its role in the face of the great problem of harassment, whether verbal, mental, sexual or moral, in whatever space it takes place.

They "roll up the shades" meaning that societies never get to the root of the problem and so it is a convenient way to justify our decline by avoiding dealing with such situations that haunt our society.

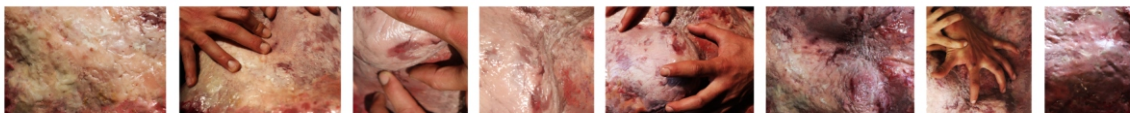
In the reels above, scenes unfold of a range of behaviours of an aggressive nature that cause ego deconstruction, assault on dignity, destabilisation, shrinking of existence, fragmentation and emptying.

Ελένη Ασπρογιάννη

Πέρα από την συνειδητή μνήμη υπάρχει και η σωματική μνήμη. Κάθε σώμα κουβαλάει τα δικά του βιώματα, ιστορίες και τραύματα. Το βίωμα της σεξουαλικής παρενόχλησης καταγράφεται στο σώμα και αλλοιώνει την εικόνα του. Το βλέμμα του παρενοχλητή αντικειμενικοποιεί το σώμα και πολλά θύματα που βιώνουν σεξουαλική παρενόχληση αισθάνονται το σώμα τους να μεταμορφώνεται σε ένα κομμάτι κρέας που καταναλώνεται και καταβροχθίζεται.

Eleni Asprogianni

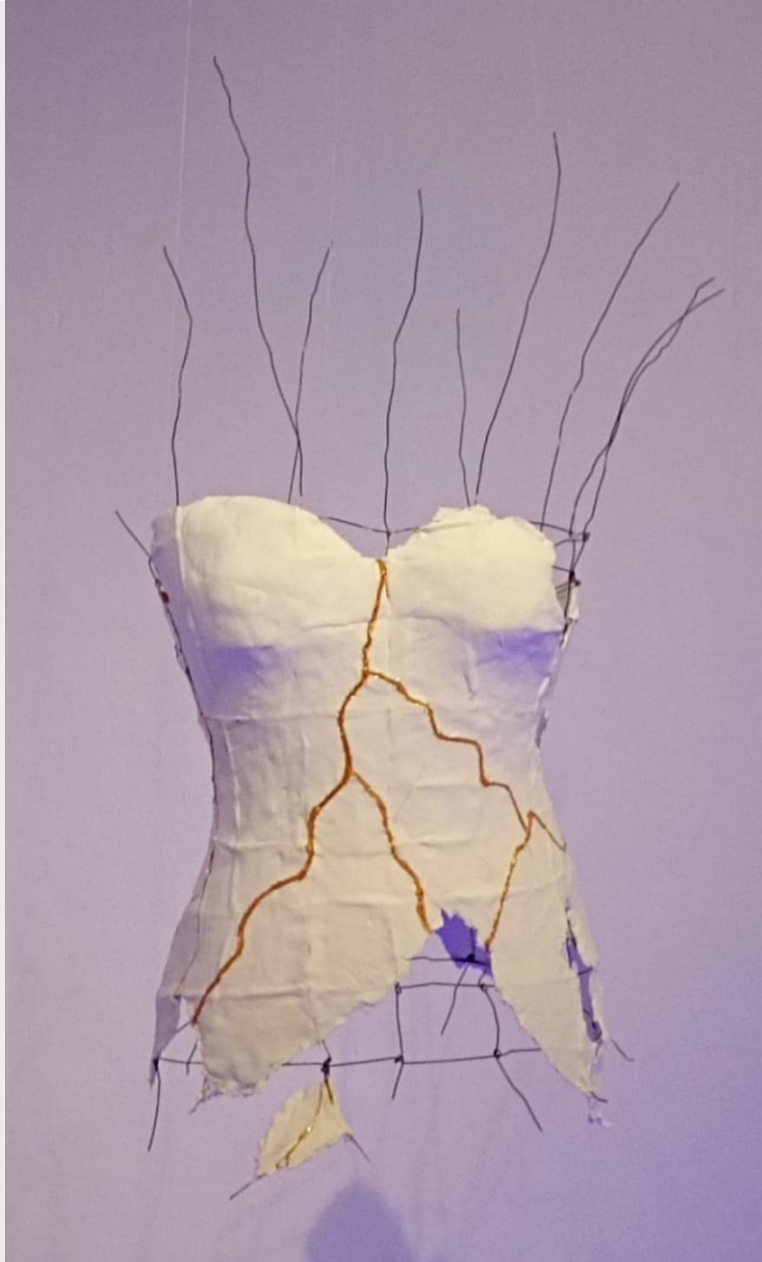
Beyond conscious memory there is also body memory. Each body carries its own experiences, stories and wounds. The experience of sexual harassment is recorded on the body and alters its image. The harasser's gaze objectifies the body and many victims of sexual harassment feel like their body is being transformed into a piece of meat to be consumed and devoured.

Torso no7

παραφίνη | parafine

2023

Η μνήμη του σώματος Body memory

wearable art sculpture

2023

Άνθη Ζάχου

Κάθε τραύμα καταγράφεται στη συνειδητή μνήμη και ο νους το προσπερνά με έναν αμυντικό μηχανισμό, την απώθηση.

Τι συμβαίνει όμως με τη σωματική μνήμη; Τα κύτταρα του σώματός μας γράφουν με το δικό τους μελάνι όλες τις εμπειρίες μας. Ένα μελάνι ανεξίτηλο και ανεπηρέαστο από τους αμυντικούς μηχανισμούς του νου.

Το τραύμα υπάρχει καταγεγραμμένο στο σώμα. Το σώμα θυμάται...

Το έργο, βασισμένο στην τέχνη Kintsugi, παρουσιάζει την εσωτερική δύναμη της γυναίκας να αποδεχτεί τις πληγές της, γεμίζοντάς της με χρυσό και να δημιουργήσει μια υπέροχη ευκαιρία για αναγέννηση.

Anthi Zahou

Every trauma is recorded in the conscious memory and the mind overcomes it with a defense mechanism, repulsion.

But what about physical memory? The cells of our body write with their own ink all our experiences. An ink indelible and unaffected by the defense mechanisms of the mind.

The trauma is recorded in the body. The body remembers...

The artwork, based on Kintsugi art, presents the inner strength of the woman to accept her wounds, filling them with gold and creating a wonderful opportunity for rebirth.

Γιάννης Ζιώγας

Ποια και Ποιος είναι ο Άλλος ή η Άλλη; Πως, με ποιο δικαίωμα, μπορεί κανείς να προβάλει πάνω στη γυναίκα συνθήκες επιβολής, εξουσίας και δύναμης; Τι δένει τους ανθρώπους και τι τους χωρίζει; Η «συνήθεια» των πραγματικοτήτων δεν συνιστούν ηθική αλλά μια βαθιά ανηθικότητα, σχεδόν αρχετυπική. Πως σταματά αυτή; Με τη βία; Με την ενδυνάμωση; Με τι άλλο; Το Σώμα θα δώσει και πάλι την δυνατότητα (και τις λύσεις): το Σώμα ως πραγματικότητα εκείνων τα οποία εμπεριέχει ως Ψυχή αλλά και όλων εκείνων που προβάλλει ως Παρουσία. Η Άλλη θα είναι και πάλι εδώ ελεύθερη από όλα εκείνα που τις έχουμε προβάλει όλοι μας.

Yannis Ziogas

Who and Who is the Other? How, by what right, can one project upon the woman conditions of imposition, authority, and power? What binds people and what separates them? The "habit" of realities does not constitute morality but a deep immorality, almost archetypal. How does she stop? By force? With empowerment? With what else? The Body will once again provide the possibility (and the solutions): the Body as the reality of those it contains as Soul, but also of all those it projects as Presence. All will once again be here free from all that we have projected.

Τα 7 σύμβολα της παρενόχλησης
The 7 symbols of harassment

πολύπτυχο, 30 x 30 εκ. το καθένα, ακρυλικό σε πανί
polyptych, 30 x 30 cm each, acrylic on canvas,

2023

Ναταλία Καρτσωνάκη

Όταν στον δρόμο, ένας άγνωστος άντρας σε ακολουθεί και ασκεί την εξουσία του πάνω σου με οποιονδήποτε τρόπο, το εφιαλτικό της κατάστασης προσωποποιείται σε αυτόν αλλοιώνοντας τα χαρακτηριστικά του. Ο φόβος έχει μαύρο χρώμα πάντα και από αυτό δίνει στην μορφή του. Όλες οι θηλυκότητες το έχουν δει, μαύρες μορφές, πρόσωπα και χέρια να σε πλησιάζουν ξεπερνώντας όρια. Όλες θέλουν να ξεχάσουν, ποτέ να μη το ζήσουν και όλες εύχονται αυτήν την κανονικότητα καμία επόμενη να μη ζήσει.

Κανονικότητα

animation

2023

Natalia Kartsonaki

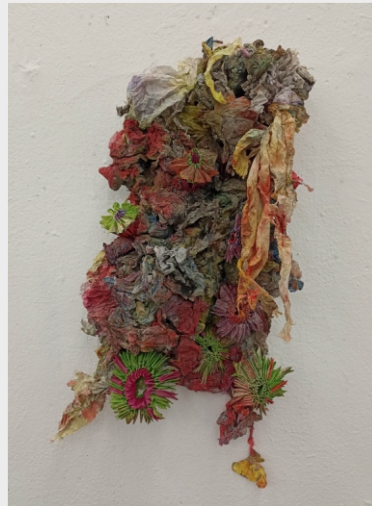
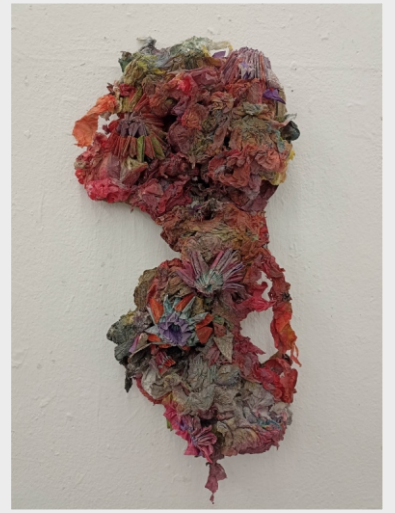
When in the street, a stranger is following you and exerting his authority to you by any means, the nightmarish of the situation is being incarnated in him by garbling his characteristics. Fear always has the color black and from that gives to its form. All the femininities have seen those black figures, faces and hands getting closer to them while exceeding the boundaries. All the femininities want to forget , never to experience something like this, and all of them wish that no one else after them will experience it.

Μαρία Κορομπίλη

Αβοήθητα λουλούδια εκτίθενται σε ένα επιθετικό περιβάλλον, που τα μεταλλάσσει σε υβριδικές μορφές.

Maria Korompili

Helpless flowers are exposed to an aggressive environment, mutating them into hybrid forms.

Υβρίδια | Hybrids

χαρτί, μεταβλητές διαστάσεις | paper, variable dimensions

2023

RefrACTionART

ΛΥΔΙΑ ΜΑΡΓΑΡΩΝΗ - ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΚΡΙΕΖΗ

LYDIA MARGARONI - EKATERINI KRIEZI

Ίσταμαι ή Ίπταμαι;

Την ακατέργαστη προσπάθεια συνεύρεσης, η κοινότητα την προσδιορίζει ως φλερτ και αναπαραγωγική ανάγκη. Σε μια κοινωνία προσκολλημένη στις πατριαρχικές δομές άνισης κατανομής της εξουσίας, οι ευπαθείς άνθρωποι, τρωτοί στις θέσεις εργασίας, οι ανασφαλείς γυναίκες χωρίς αυτοπεποίθηση, ακόμη και η υποχωρητικότητα της ευγένειας, ενισχύουν παθολογίες χειραγώγησης.

Είναι τα πέλματα σημεία στιβαρής επαφής με το έδαφος; Ή δείχνουν αίολα και αναλώσιμα, προβάλλοντας την γενετήσια ορμή στο σχήμα τους ή στο σχήμα του κενού χώρου τους; Η διείσδυση στο χώρο της εγκατάστασης Ούχ ύμιν Άιδης μοῦνος ἀρκέσει* επιβάλλεται.

*Σοφοκλέους Αντιγόνη στίχος 308

Δεν θα είναι αρκετός για σας μόνο ο Θάνατος

Am I Standing or Flying?

The community defines the raw effort of coitus as a courtship and a reproductive need.

In a society attached to patriarchal structures of unequal distribution of power, vulnerable people, susceptible jobs, insecure women without self-esteem, even the submissiveness of politeness, reinforce pathologies of manipulation. Are the feet solid ground contact points?

Or do they look aeolian and expendable, projecting the sexual drive into their shape or the shape of their empty space?

Penetration into the premises of the installation

Ούχ ύμιν Άιδης μοῦνος ἀρκέσει* is mandatory.

*Sophocles Antigone verse 308

The Death alone will not be enough for you

Άιδης μοῦνος

Εγκατάσταση μεταβλητών διαστάσεων με ζωγραφικά μέρη, ηχητική σύνθεση και διαδραστική είσοδο

2023

Ηλίας Παπανικολάου

Το βήμα κρατώντας ένα πιστόλι είναι άμυνα ή περιχαράκωση ή καχυποψία ή ψυχρότητα.
Η κάμερα είναι ενοχή ή απειλή ή κίνδυνος ή ασφυκτικό περιβάλλον.

Elias Papanikolaou

The step holding a pistol is defense or entrenchment or suspicion or coldness.
The camera is guilt or threat or danger or suffocating environment.

Step

ακρυλικά σε καμβά | acrylics on canvas | 90x110cm

2023

PRZ

MAIJA ELORANTA + EVA PAGMAR

As two 72-year-old female artists living and working in Sweden, we feel a great freedom that has grown over the years and that we appreciate. We are not two female objects anymore.

Admittedly sometimes invisible, but we prefer invisibility as we make ourselves visible in the artist duo PRZ which means Perfect Relation Zone. Isn't that what we all humans needs but have so difficult to achieve:

A perfect relation zone!

PRZ has a motto:
"PRZ is a play
recycling art
presence
and laughter
PRZ is right now
da da da da
and contradiction

When we were young, we didn't dare to question the man's desire. It was the man's world and it was difficult to say no to a man, rather feel flattered by the attention.

Our video work CARROTS has its source in this thought and our experience as a woman .

Of course, humor and contradiction play an big role for us.

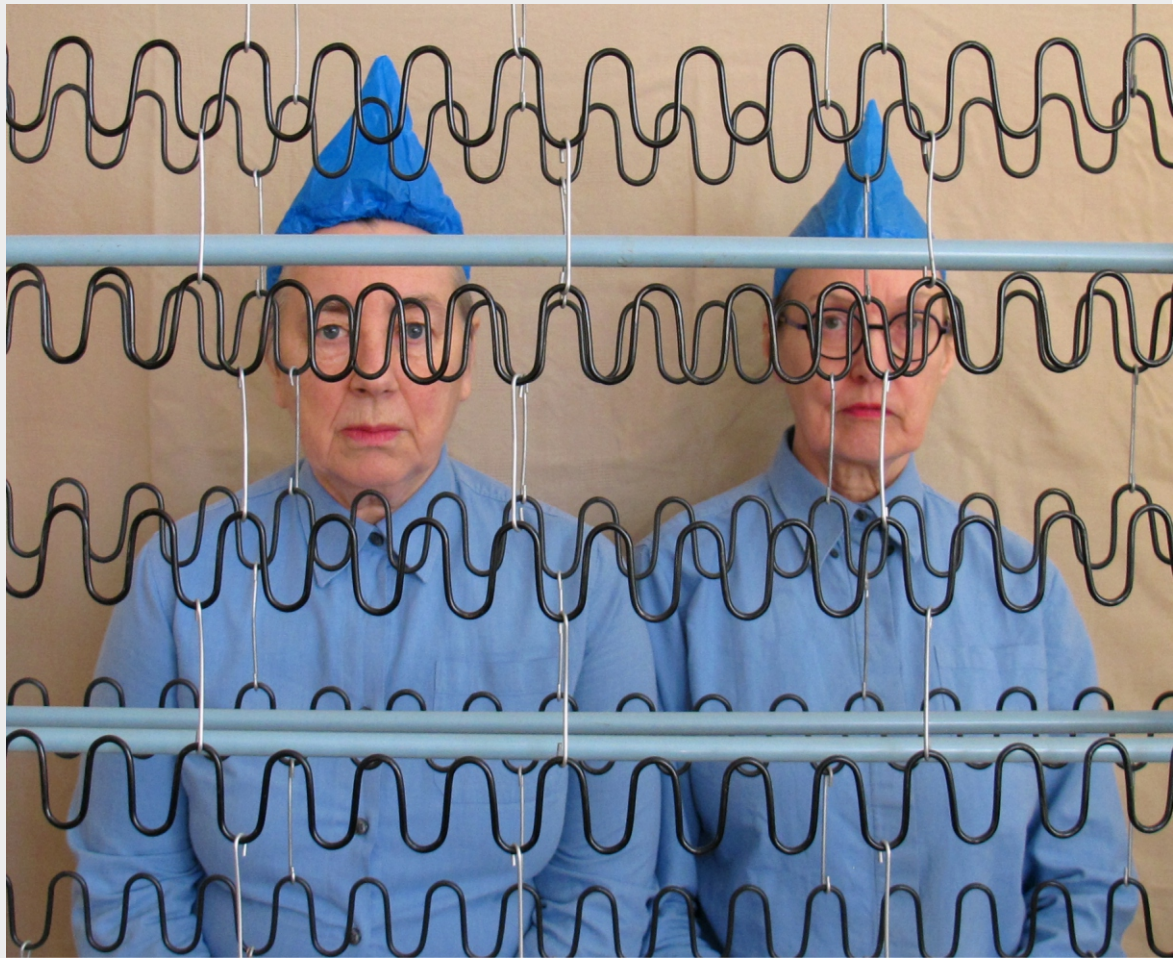
We think it is important that PRZ works together even if we not always understand what we are doing or why.

We often get lost and find ourselves in strange places that turn out to be inspiring and right.

We hope you can see CARROTS with everyone's unique experiences and interpretations.

We celebrate our daughters who today have both the opportunity and the power to say NO and in Finnish Ei

The carrot is useful
beautiful
Visual
Let's rejoice and grow carrots in the future.

Carrots

performance, video

2023

Μαίρη Ρουσιώτη

Για όλα αυτά τα μικρά πράγματα που σε πονάνε και σε ενοχλούνε αλλά έχεις μάθει να τα δέχεσαι ως δεδομένα και ότι έτσι είναι ο κόσμος...Για όλες τις φορές που δεν έπρεπε να ξεπεραστούν τα όρια.

Mary Roussioti

For all those little things that hurt and annoy you but you've learned to accept them as given and that this is the way the world is...For all the times that the limits should not have been crossed.

Μην ξεπερνάς τα όρια | You can't blur the line

ακρυλικά, σπρέι, ταινίες σε νάυλον | acrylics, spray, strips on nylon
60 x 150

2023

Λίνα Σπυράτου

Η βαλίτσα είχε τα ρούχα της διπλωμένα, τις ταυτότητες και τα διαβατήρια στις τσέπες, τα καλλυντικά και είδη υγιεινής στο τσαντάκι, τα παπούτσια στις θήκες. Είχε και άπλυτα ρούχα σε μια πλαστική σακούλα αλλά δεν την ένοιαζε εφόσον δεν είχε σκοπό να την ανοίξει πριν φτάσει στον προορισμό της.

“Και ποιος θα τα δει;” σκεφτόταν. Δεν περίμενε πως θα σήκωναν τα κλιψάκια της και θα έψαχναν το εσωτερικό της, πως θα χαλούσαν τη σειρά της, θα έσκιζαν τα ρούχα της, θα έβλεπαν τα άπλυτα, θα χρησιμοποιούσαν χωρίς προσοχή τα καλλυντικά της και θα έσκιζαν την ταυτότητα της. Δεν περίμενε πως θα εισχωρούσαν βίαια στον χώρο της, θα την ανακάτευαν και θα την έκαναν θέαμα.

Είχε ακούσει για τους αιφνιδιαστικούς ελέγχους, για βαλίτσες που χάθηκαν και δε βρέθηκαν ποτέ και πολλές ακόμα ιστορίες...

....αλλά δεν περίμενε... δεν περίμενε.

Lina Spyratou

The suitcase had her clothes folded, ID's and passports in her pockets, cosmetics and toiletries in the pouch, shoes in the bags. She also had unwashed clothes in a plastic bag but she didn't care since she had no intention of opening herself before reaching her destination. "And who's going to see them?" She thought.

She didn't expect that they would force open her latches and search her insides, mess up her things and order, tear her clothes, see the laundry, use her toiletries without care, and tear up her identity.

She didn't expect that they would violently invade her space, shuffle her around and make a spectacle of her. She'd heard about surprise baggage inspections, about suitcases that were lost and never found and other more horrific stories...

...but she didn't expect... she didn't expect.

Μία Βαλίτσα | A suitcase

Installation, 120x80 cm

2023

Μαρία Σχινά

Η εγκατάσταση εξωτερικά περιβάλλεται από λάτεξ και φαινομενικά είναι διακριτική, χρειάζεται όμως κανείς να την πλησιάσει, να την ερευνήσει, να κοιτάξει μέσα από τα ανοίγματα. Τότε μπορεί να συναντήσει το βλέμμα των άλλων θεατών, ίσως και το δικό του.

Ένα σχόλιο πάνω στο ανθρώπινο βλέμμα που εξετάζει, σχολιάζει, πολλές φορές συμμετέχει αλλά και παρενοχλεί.

Το βλέμμα | The gaze

εγκατάσταση, ξύλο, λάτεξ, νήματα | installation, wood, latex, yarns

50 x 50 x 180

2023

Maria Schina

"The Gaze" is surrounded by latex and is seemingly subtle, but as one approaches it, investigates it, and looks through the openings they may meet the eyes of other viewers and perhaps even their own.

A commentary on the human gaze that examines, criticizes, often participates and can even harass.

Μάρθα Τσιάρα

Το έργο " τέσσερα" είναι μια εγκατάσταση στον χώρο αποτελούμενη από 24 κύβους. Τέσσερα αυτοπορträίτα και μια μάσκα σε κάθε πλευρά . Οι εικόνες, όταν γυρίζουν οι κύβοι, οπτικοποιούν την διαφορά αυτού που είμαστε και αυτού που θέλουμε να φαίνεται ότι είμαστε. Μια ψεύτικη πολλές φορές εικόνα που δημιούργησε η ανάγκη να κρύψουμε την θλίψη, την απογοήτευση την αγανάκτηση για μια κοινωνίας κακοποιητική όπου ο ισχυρός επιβάλλεται στον αδυναμο και φυσικά εμπεριέχει και την σεξουαλική κακοποίηση.

Martha Tsiara

Project "four" is an installation in space with 24 cubes. Four self-portraits and a mask on each side. The images when the cubes are rotated visualize the difference between what we are and what we want to appear to others. A false image, often created by the need to hide the sadness, frustration, indignation of an abusive society where the strong impose themselves on the weak and of course includes sexual abuse.

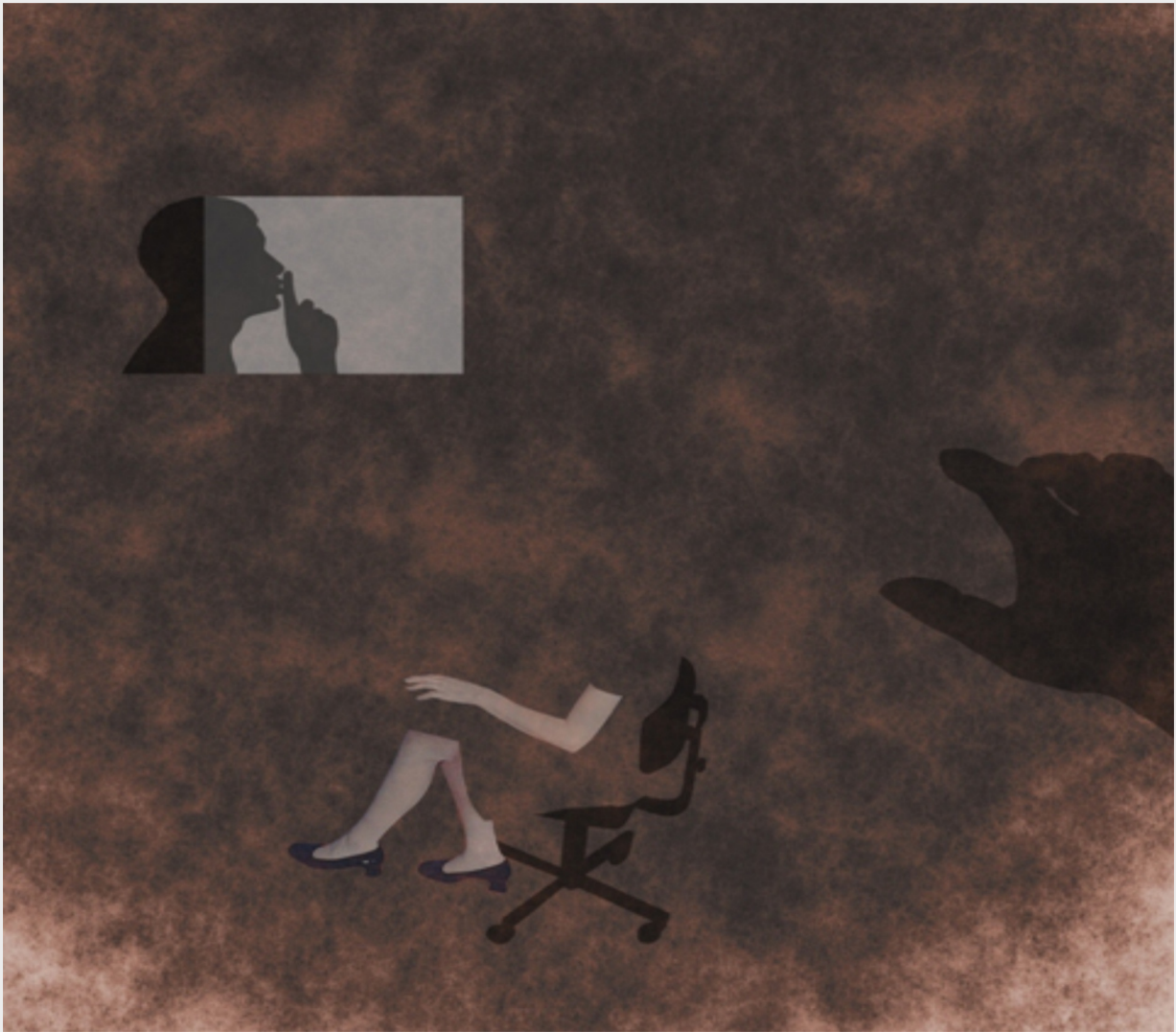
Τέσσερα | Four

ζωγραφική και μικτή τεχνική σε ξύλο | mixed media painting on wood
80 x 100

2022

Βούλα Φερεντίνου

Σε σχέση με το θέμα της έκθεσης, επικεντρώνω το ενδιαφέρον μου στις παρενοχλήσεις στο εργασιακό περιβάλλον. Κυρίως όμως στην κατασκευή όλης αυτής της κουλτούρας της συνωμοσίας και της σιωπής, ως μια συνθήκη το ίδιο ή και περισσότερο σοβαρή με το ίδιο το γεγονός της παρενόχλησης. Χρησιμοποιώντας ψηφιακό κολάζ, μ' ενδιαφέρει να μεταφέρω το μήνυμα μέσα από τη δύναμη της σύνθεσης, της αφαίρεσης αλλά και του λόγου μέσα από την επιλογή του τίτλου, υποδεικνύοντας ναι μεν μια κατεύθυνση, αφήνοντάς όμως τον θεατή ελεύθερο στις δικές του ερμηνείες.

Η Κουλτούρα της σιωπής | The culture of silence

ψηφιακό κολάζ | digital collage | Giclée fine art printing | 50x50

2023

Voula Ferentinou

With regard to the exhibition-theme I focus in working place-harassment. My interest revolves around the culture of conspiracy and silence on harassment incidents, which I see as an issue as important as harassment itself.

I am interested in passing the message through digital collage, which combines composition with abstraction both in image and title. I wish to suggest a direction but still let the viewer give one's own interpretation.

Ευχαριστούμε θερμά το T.A.F foundation,
την Ισμήνη Κουβέλου για την μετάφραση του κυρίως κειμένου
και όλους όσους βοήθησαν να γίνει αυτή η έκθεση πραγματικότητα.

We thank the T.A.F foundation,
Ismini Kouvelos (English translation of the main text)
and all the people who helped us make this exhibition possible.

www.tidalflowart.com